

³⁶En av fariseerna bjöd hem Jesus på en måltid, och han gick till honom och lade sig till bords. ³⁷Nu fanns i staden en kvinna som var en synderska. När hon fick veta att han låg till bords i fariséns hus, kom hon dit med en alabasterflaska med olja ³⁸och ställde sig bakom honom vid hans fötter och grät. Med sina tårar började hon väta hans fötter och torkade dem med sitt hår. Och hon kysste hans fötter och smorde dem med oljan. ³⁹Farisén som hade inbjudit honom såg det och tänkte: "Om den mannen vore en profet skulle han känna till vad det är för slags kvinna som rör vid honom, att hon är en synderska." ⁴⁰Då sade Jesus till honom: "Simon, jag har något att säga dig." Simon svarade: "Mästare, säg det." - "Två män stod i skuld hos en penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer, den andre femtio. ⁴²Eftersom de inte kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att älska honom mest?" ⁴³Simon svarade: "Den som fick mest efterskänkt, skulle jag tro." Jesus sade: "Du har rätt." ⁴⁴Sedan vände han sig mot kvinnan och sade till Simon: "Ser du den här kvinnan? När jag kom in i ditt hus, gav du mig inget vatten till mina fötter. Men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. ⁴⁵Du gav mig inte någon hälsningskys, men sedan jag kom in har hon inte upphört att kyssa mina fötter. ⁴⁶Du smorde inte mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med balsam. ⁴⁷Därför säger jag dig: Hon har fått förlåtelse för sina många synder. Det är därför hon visar så stor kärlek. Men den som har fått litet förlåtet älskar litet." ⁴⁸Sedan sade han till henne: "Dina synder är förlåtna." ⁴⁹Då började de andra bordsgästerna fråga sig: "Vem är den här mannen, som till och med förlåter synder?" ⁵⁰Men Jesus sade till kvinnan: "Din tro har frälst dig. Gå i frid." (Lukasevangeliet 7:36-50)

Bön: Herre, helga oss i sanningen, Ditt ord är sanning. Amen.

Har du någon gång upptäckt vid kassan efter att ha handlat och betalat allt att du glömde köpa plastkassen? Då har kassörskan kanske varit snäll och givit dig plastpåsen utan kostnad. Man tackar, packar och går hem. Men om bankchefen skulle nästa gång meddela dig när du tänkte betala låneräntan att det är efterskänkt, både räntan och själva lånet, så skulle du troligen bli ännu mer glad och tacksam. Vi kommer kanske inte ihåg vem det var vid kassan när vi fick en gratis köpkasse men det skulle vara svårt att glömma honom som efterskänkte hela vår låneskuld. Eller hur? Eller om någon skulle göra något även mycket större för oss, som tillexempel rädda oss från döden. Då skulle våra hjärtan översvämma tacksamhet och kärlek för en sådan räddare!

I vår predikotext möter vi farisén Simon som bjöd Jesus på en måltid. Vi möter också en kvinna, en kvinna som hade levt i synd och som hade hört om Jesus. Hon hade hört lagens och evangeliets predikan. Hon var inte inbjuden hem till farisén. Men hon kom ändå! Hon tog risken därför att hon hade fått veta att Jesus var där. Vi vet inte med säkerhet vem kvinnan är eller vad var synden som hade orsakat att hon kallades för synderska. Var hon prostituerade eller hade hon förtjänat att bli kallad för synderska på något annat sätt spelar inte så stor roll. Men det är uppenbart att det var allmänt känt i staden att hon var en synderska (v.37). **”När hon fick veta att han [Jesus] låg till bords i fariséns hus, kom hon dit med en alabasterflaska med olja och ställde sig bakom honom vid hans fötter och grät.”** (vv.37-38a) Varför grät hon? Ja, hon förstod att hon var en syndare. När hon granskade sig själv så fann hon inte en människa som skulle kunna stå frimodigt framför sin Skapare. Så var det inte med Simon. Fariséerna tillhörde den högre religiösa kasten. De var bättre än andra. De var fromma. Så tänkte de i alla fall och så framställde de sig framför människorna. Men är det verkligen det som räknas, nämligen vad människorna tycker och tänker om oss?

”Med sina tårar började hon väta hans fötter och torkade dem med sitt hår. Och hon kysste hans fötter och smorde dem med oljan. Farisén som hade inbjudit honom såg det och tänkte: ”Om den mannen vore en profet skulle han känna till vad det är för slags kvinna som rör vid honom, att hon är en synderska.” (vv.38-39) Det var en ovanlig händelse som tog plats i fariséns hem. Det var kanske lite – eller, ja, mycket – pinsamt för farisén. En oinbjuden kvinna som dessutom var en känd synderska kom till hans hem, grät och tvättade Jesu fötter med tårar och sitt hår. Där stod hon och **”kysste hans fötter och smorde dem med oljan.”** (v.38) I sitt hjärta ifrågasatte Simon att Jesus skulle vara en profet (v.39). Enligt hans uppfattning skulle inte en profet kunna tillåta sådant. Kvinnan var ju en synderska! Visst visste Jesus detta. Ändå tillät Han detta hända. Han visste även mycket mer. Han visste nämligen vad Simon tänkte i sitt hjärta! Han var sannerligen en profet. Han var mer än en profet. Han var Profeten. Han var Messias, Kristus, vår Frälsare. Synderskan förstod detta, men inte Simon.

Jesus sade till Simon: **””Två män stod i skuld hos en penningutlånare.” Den ene var skyldig femhundra denarer, den andre femtio. Eftersom de inte kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att älska honom mest?”** Simon svarade: **”Den som fick mest efterskänkt, skulle jag tro.”** Jesus sade: **”Du har rätt.”** Sedan vände han sig mot kvinnan och sade till Simon: **”Ser du den här kvinnan? När jag kom in i ditt hus, gav du mig inget vatten till mina fötter. Men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. Du gav mig inte någon hälsningskyss, men sedan jag kom in har hon inte upphört att kyssa mina fötter. Du smorde inte mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med balsam.”** (vv.41-46) På ett tydligt men samtidigt vänligt sätt förmanade Jesus Simon. Kvinnan hade visat sin kärlek mot Herren, en kärlek som framkvävar från tron. Hon visste att hon var en syndare. Hon grät över detta.

Det står skrivet: **”Ty en sorg efter Guds vilja för med sig en ånger som man inte ångrar och som leder till frälsning. Men världens sorg leder till död.”**¹ Det finns olika slags sorg. Världens sorg leder till död. Det räcker inte att man ser sitt elände. Även Judas Iskariot ångrade sig², men han trodde inte på förlåtelsen. **”Genom lagen ges insikt om synd”**³, säger Skriften. Lagen uppenbarar Guds heliga vilja. Den förkunnar till oss vad vi är och vad vi förtjänar. Vi alla är syndare och förtjänar den eviga fördömsen. Textens synderska hade förstått detta. Hon kunde inte göra något för att bli frälst. Hon gick inte till Jesus för att förtjäna syndernas förlåtelse. Hennes gärningar i fariséns hus bevittnar om att hon hade tron i sitt hjärta. Hon hade fått höra om Jesus och fick nu möjligheten att visa sin tacksamhet. Eller fick och fick – hon tog ju och gjorde det möjligt att träffa Jesus även om hon inte alls var inbjuden till fariséns måltid.

Jesus sade inte att kvinnans synder blev förlåtna på grund av vad hon gjorde. Även om Jesus nu hade vänt blicken mot kvinnan så talade Han fortfarande till farisén: **”Därför säger jag dig: Hon har fått förlåtelse för sina många synder. Det är därför hon visar så stor kärlek. Men den som har fått litet förlåtet älskar litet.”** (v.47) Det är mycket viktigt att man inte blandar ihop tron med trons frukter. Genast när man ställer de goda gärningarna till att vara grund eller orsak för förlåtelsen eller rättfärdiggörelsen genom tron så har man tappat evangeliet. Men å andra sidan så bör man hålla sig till den bibliska läran om omvändelsens eller trons frukter. De följer automatiskt tron. Och när vi betraktar varandra här på jorden så måste vi ju gå efter trons frukter: ord och handlingar. Vi tar hänsyn till att vi människor är svaga och faller till synd gång efter gång, men vi lever inte i synd utan bekänner våra synder inför Herren – och även inför människor när det behövs – och reser oss i evangeliets kraft. **”Ty den rättfärdige kan falla sju gånger och resa sig igen, men de ogudaktiga stupar när olyckan kommer.”**⁴

¹ 2 Kor. 7:10.

² Matt. 27:3.

³ Rom. 3:20.

⁴ Ords. 24:16,

Nu hör vi i vår text Jesus för första gången tala direkt till kvinnan: **”Dina synder är förlåtna.”** (v.48) Nu får hon höra direkt från Frälsarens mun det som hon redan har trott i sitt hjärta tidigare på grund av det som hon hade fått höra och lära om Frälsaren. **”Dina synder är förlåtna.”** Var de förlåtna på grund av att hon skulle ha betalat för förlåtelsen genom sin ånger eller genom att smörja Herrens fötter med den dyra oljan? Nej! Hennes *skuld* blev borttagen på grund av att *penningslånan* efterskänkte hennes skuld. Hon blev ren och rättfärdig på grund av att Jesus förlät hennes synder. Hon blev inte frälst genom gärningar. Hon blev inte frälst på grund av att hon älskade Jesus. Hon blev frälst genom tron. **”Din tro har frälst dig”**, sade Jesus till henne och fortsatte: **”Gå i frid.”** (v.50)

När andra bordsgäster hörde att Jesus förlät kvinnan hennes synder började de fråga sig: **”Vem är den här mannen, som till och med förlåter synder?”** (v.49) Fariséns bordsgäster hade sett den märkliga händelsen och hört Jesu liknelse. Men nu när Han förkunnade synderskans synder förlåtna vaknade de till. Vi läser från en annan händelse, då Jesus botade en lam man och förkunnade syndernas förlåtelse åt honom, att de **”skriftlärdade och fariseerna tänkte: ”Vad är det för en hädare? Vem kan förlåta synder? Det kan ingen utom Gud.”**⁵ Det som dessa skriftlärdade och fariséer inte förstod var att Jesus var Gud. **”Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder.”**⁶

Det viktigaste för en människa är inte vad andra tänker eller tycker om henne utan att hennes synder är förlåtna. Det viktigaste är att man kan stå som rättfärdig inför Herren, den ende levande Guden. För att kunna göra det, alltså att kunna bestå framför Gud utan att brinna, måste vi ha frid med honom och det har vi på grund av evangeliet, på grund av vad Jesus har gjort för oss. På grund av att våra synder är förlåtna har vi frid med Gud.

Innan jag slutar denna predikan vill jag återgå för en stund till Jesu ord när Han sade: **”Men den som har fått litet förlåtet älskar litet.”** (v.47b) Vi har kanske inte levt som textens synderska, men betyder det att vi har fått bara litet förlåtet? Var det verkligen så att farisén skulle ha syndat mindre än textens kvinna? Man kan säga att man kan betrakta synderna från olika aspekter. Vi klassar en del synder som mer allvarliga och grova än några andra. Det finns inte någon så stor synd att Kristus inte skulle ha redan burit den på korset. När Kristus dog på korset så dog Han med hela världens alla synder. Han dog med synderskans och fariséns synder. Han dog med våra synder. Eller kanske vi borde säga: Våra synder dog med Kristus. När Gud ser på oss genom Kristus så ser Han inte våra synder. Vi har iklätt oss Kristus och Hans helighet och rättfärdighet tillräknas oss genom tron. Om du tror att du har syndat så mycket att det inte skulle finnas någon förlåtelse kvar för dig, så må du höra: det är inte sant! Det finns förlåtelse för alla synder! Men om du inte får ro i ditt samvete, så gå till pastorn eller till någon broder eller syster som du har förtroende för och be att få bikta dig – att få bekänna din synd och att få höra absolutionen (syndaförlåtelsen). Då får du höra Kristus förlåta dina synder genom pastorns eller din broders eller systers mun! Då får du höra personligen att dina synder är förlåtna och djävulens lögn att du inte skulle vara förlåten blir förkrossade på ett kraftfullt sätt, nämligen genom evangeliets kraft som är Kristi kraft. Evangeliet är den mäktigaste sak som finns. Djävulen är inte rädd för pansarvagnar eller atombomber, men evangeliet det kan han inte tåla!

Det finns inte någon så stor synd att den inte skulle ha blivit förlåten. Du får tro alla dina synder förlåtna! Men å andra sidan så finns det inte heller någon så liten synd att den inte skulle ha förtjänat helvetets straff. Det som vi tycker är så liten och obefintlig synd att den egentligen är ingenting att bry sig om är inte obefintligt framför Gud! Gud är helig och rättfärdig i ordets allra

⁵ Luk. 5:21.

⁶ Matt. 9:6a.

djupaste mening. **”Ty vår Gud är en förtärande eld”**⁷, säger Bibeln. All synd och orättfärdighet är ett angrepp emot denne helige och rättfärdige Gud. Även den allra minsta synden är ett angrepp emot Honom, den evige Konungen. Alla synder är ett majestätsbrott och förtjänar den enda möjliga straffen som ett majestätsbrott emot den evige Guden förtjänar: helvetet. Om vi minskar syndens allvar så minskar vi också Guds helighetskrav. Det kan vi inte göra. Herren är helig vill människan tro det eller inte. Syndens allvar går inte att minska i verkligheten, bara i människornas tankar. De falska profeterna gör just detta. Sådant gynnar Satan och hans rike.

När vi nu förstår att vi faktiskt är värda den eviga fördömmelsen så kan vi få ett mer riktigt perspektiv till oss själva när vi speglar oss med dessa Jesu ord: **”Men den som har fått litet förlåtet älskar litet.”** (v.47b) Du och jag, vi har inte fått litet förlåtet utan väldigt mycket! Alla våra synder, synderna som vi känner till och som vi inte ens vet att vi har begått är förlåtna! Jesus sade om synderskan i vår text: **”Hon har fått förlåtelse för sina många synder.”** Ja, vi alla måste säga, om vi är ärliga och granskar oss själva i Guds ords ljus, att vi är stora syndare allihop. Vi måste säga, att också vi har faktiskt fått förlåtelse för våra många synder. Det är på grund av dig och mig som Jesus led och dog på korset!

Vår Frälsare har frälst oss från den eviga döden, helvetets brinnande eld. Han har förberett ett rum för oss i himmelrikets härlighet!⁸ Han har åstadkommit våra synders förlåtelse och därför kan vi leva i frid, med ett gott samvete. Därför får vi leva för evigt med Herren i det himmelska riket, i den kommande världen. Det som vår käre Frälsare sade till den botfärdiga synderskan får också vi ta till oss: **”Dina synder är förlåtna.”** (v.48) **”Din tro har frälst dig. Go i frid.”** (v.50)

Amen!⁹

*Pastor Jan-Erik Tiri
e-mail: jetiri@yahoo.se
www.lutherdom.se*

⁷ Hebr. 12:29.

⁸ Joh. 14:2.

⁹ 2135 ord.